

Ostatní děti se dávají do křiku „já taky“ a „já taky“. (Skoro všichni jsme ročník 1966. Někteří 1967. Jen Onur a Ingeborg se narodili 1964 a 1965.)

„Prosím?“ Podrážděný pan Krings se mrštně otočí a namíří na mě prstem. Zadržím dech. Myslím na Elvise, který v televizi taky ukazoval na lidi z publika a potom po nich třeba hodil nějaký ze svých mnoha ručníků.

„Dýchej,“ říká Claudette.

„Taky jsem r-roč...“

Koktání se mi v uplynulých týdnech ještě zhoršilo. Začalo to před měsícem nebo před dvěma. Někdy zadržím víc, někdy méně, někdy vůbec. Někdy často. Těžká jsou slova začínající na D a na B, a vůbec nejhorší na P.

Düsseldorf nejde, *Büderich* nejde. Už vůbec nejde *Pink Floyd*. To bude přechodné, říká doktor Raffauf, náš lékař.

Matka: „Zajdu s Chlapcem k Raffaufovi na cigaretu.“ Starý doktor Raffauf ve své suterénní ordinaci potahuje z cigarety, rudý obličej, tlusté brýle, zbytky vlasů mastně připlácnuté k hlavě.

Doktor Raffauf mě chytá za bradu a prohlíží si mě. „Chlapče, rechni auto!“ („Auto.“) „Rechni máma!“ („M-máma.“) „Rechni popel!“ (P-mp.“).

Podívá se na matku, oba si zapálí další cigaretu. Nakonec mávne rukou: „To přejde. Nevšímejte si toho.“ Bubnuje si prsty na dřevěnou nohu. Matku oslovuje „Dítě“ nebo „Děvenko“. I mé sestře s nemocným srdcem říká „Dítě“. Pro doktora Raffaufa je moje sestra, o šest a půl roku starší než já, „Dítě číslo 1“.

Já nejsem „Dítě číslo 2“, jsem „Chlapec“. Otec je „Otec“. Doktor Raffauf kulhá suterénní ordinaci od Chlapce k Děvence a vyptává se na Dítě číslo 1 a na Otce, potahuje z cigarety, i Děvenka potahuje cigarety. Doktor se ptá: „Co dělá Dítě doma?“

„Náš Chlapec? Doma taky koktá.“

„Ne, Chlapce nemyslím. Dítě číslo 1. Kdy bude Dítě číslo 1 muset zase do nemocnice?“

„To víte, pane doktore,“ vzdychne matka.

Potáhnou a dlouze se na sebe zahledí.

Paní učitelka zajde za roh nádrže s bakteriemi, a sotva zmizí, přiběhne ke mně Richard le Bron. Vypasený Tankofrank stojí jako vždycky vedle něj. Richard volá: „Speciální spastoprogram!“ Pokračování není nijak překvapivé, kravata plus drbání uší. Tady, v čistírně odpadních vod, mi Richard navíc natlačí obličej na plot nádrže. Zírám skrz drátěná oka do neklidné vody, Richard mi drbe uši, až začínají pálit, je to hukot a Richard volá, že výkaly plavou nahore a čistá voda se drží dole. Ví to prý od svého táty a řve, jestli vím, co ještě od svého táty ví, že totiž voda vytékající z kohoutku *už byla v průměru sedmkrát vypitá*. Zatímco kolem sebe mlátím, napadá mě, aha, znamená to, že sedmkrát vypitá byla i voda, ve které se s Leviathanem Brennerem potápíme pro zlato od Degussy a bankovního domu Brinck & Pfeiffer?

„To jsem n-nevěděl,“ odpovídám vstřícně, abych le Brona ještě víc nedráždil, „a moc se mi to n-nezdá.“